

de set en set

LLUÍS SIMON

La crisi dels diaris

La situació dels diaris és preocupant per diferents raons, començant pel descens de publicitat i acabant per la disminució progressiva de lectors. I com reaccionen, en general, aquests mitjans de comunicació tradicionals a un panorama tan fosc? Doncs podríem dir que ni tan sols les persones alienes a aquest món haurien de suportar. *El País*, per exemple, ataca o no Zapatero dependent de com tracta el president espanyol Prisa, Sogecable i tot aquest conglomerat de poder amenaçat ara per Mediapro, que també té un diari amb el qual fa massatges constants –podria dir alguna cosa pitjor– a ZP, que n'està encantat i per això s'ha inventat la TDT de pagament pel seu amic. Fa poc es va saber també que

“ «El País» ataca o no Zapatero dependent de com tracta el president espanyol Prisa i Sogecable

l'Avui va fer un reportatge crític amb CiU signat amb pseudònim! No sé com es pot caure més baix. Ni que fos un fòrum d'aquests d'internet on l'objectiu és dir bajanades a tort i a dret. Això de la premsa és com les matemàtiques, un i un fan dos. Si critiques l'oposició, el govern està content.

I què podria dir d'*El Mundo*, portaveu oficial d'Esperanza Aguirre contra Rajoy, Gallardón i qualsevol socialista que alci el cap. Aquesta actitud es combina de manera magistral amb una campanya de destrucció massiva contra tot allò que sembli un reconeixement de l'estat plurinacional. Si parlem d'independència la sensació en llegir la seva informació –ja no dic els articles d'opinió– és que Catalunya està plena de miserables i de ments trastocades per un pensament malfat i atroç. A *La Vanguardia*, on es creuen amb tota certesa que són iguals o millors que el *Washington Post*, els cega cada vegada més un fervor monàrquic incurable, induït per cert compte barceloní, que casualment és l'editor i president del Grup Godó, el propietari del diari. Podria seguir (i molt), però de moment ja m'he desfogat.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

Tant fa tant

● Un servidor visc, entre d'altres coses, dels drets d'autor que genera la utilització pública de les meves cançons.

Fa poc, vaig llegir en aquest mateix diari que el senyor Ramon Tubert, alcalde d'Ogassa, feia campanya per instar la SGAE a no cobrar els drets d'autor dels actes de caràcter gratuït. Jo hi estaria perfectament d'acord a condició que el senyor Tubert acceptés la meua proposta com a compensació:

Ja que quan faig vacances jo tampoc no cobro, el dia que em passi pel cap fer una excursió al magnífic poble d'Ogassa tindrà la despesa gratuïta i em podrà emportar un lot dels excel·lents embotits que fabriquen a la mateixa empresa del senyor Tubert. Tot a compte dels meus drets d'autor. Aneu-vos-ho rumiant, senyor alcalde, i ja em direu alguna cosa. / ANTONI MAS I BOU. Cassà de la Selva (Gironès).

Plat de segona

● Si comparem els actes institucionals que s'organitzen amb motiu de la Diada que es duen a terme a Torroella de Montgrí (exposicions, trobada de puntaires, conferència sobre el president Irla, cant coral, sardanes, dinar al Recer, conjunt musical) amb els que es desenvolupen a l'Estartit, és evident que tornem a ser ciutadans de segona. No hi ha cap tipus de celebració al marge del mercat d'artesania durant el dia i a la nit la tradicional cantada d'havaneres. Tot té un tuf de ranci. És ben poc, per celebrar tal com cal la nostra Diada nacional. És evident que a nivell polític tornem a patir un altre greuge. Em pregunto on s'amaguen els

Fins quan?

● Per si no en teníem prou de tenir el carrer Sant Josep de la ciutat de Girona tallat per les obres paralitzades del pàrquing de darrere l'ajuntament, aquest estiu han coincidit la reforma de la pujada de les Pedreres i el tall de l'entrada pel Barri Vell per la part de la Universitat, amb l'arranjament de l'edifici universitari, fet que han solucionat transformant carrers on amb problemes es passa en una direcció perquè quedin de doble direcció. Aquest fet ha provocat contínues disputes entre conductors, així com ratllades als cotxes en maniobres difícils en trobar-se assíduament cotxes amb direccions oposades al mateix carrer. Durant tot aquest temps he aconseguit dominar la tècnica de les maniobres amb el meu cotxe, i m'he posat més en forma deixant el cotxe fora muralla i entrant al Barri Vell carregat i a peu, per la impossibilitat d'accedir a casa meua. Una cosa sí que demano, i és la resposta per part de l'Ajuntament o de l'autoritat competent per saber quan tornaran a obrir el carrer Sant Josep. Una obra provisional no costaria gaire, mentre es decideixen a fer alguna cosa amb el pàrquing de darrere l'ajuntament, avui en dia una zona degradada per les herbes que hi creixen amb total llibertat. I si més no agrairia una mica de control policial, ja que s'aprofita el carrer tallat per aparcar-hi cotxes al final, fent que quedi tallat fins i tot per als vianants, i, casualitats de la vida, cap dels cotxes que hi aparquen no porta el distintiu del Barri Vell, per la qual cosa no entenc com poden accedir a aquest carrer i aparcar-hi amb total llibertat i sense cap sanció.

Si les autoritats no cuiden el nucli antic, en faran molt, de promocionar-lo; no és la millor imatge que m'agradaria donar de la meua ciutat. / DAVID PRESAS. Girona.

patriotes de veritat?, o és que preval el tema crematístic per sobre del institucional? / VICENÇ ESTEBAN. L'Estartit (Baix Empordà).

Diada diluïda

● Aquest any hi ha crisi, i sembla que tothom ho veu clar, fins i tot el nostre govern tripartit, format també per ERC. Aquest any han retallat despeses durant la nostra Diada nacional i, a més a més, li han donat un aire mediterrani, perquè sembla que la Diada nacional de Catalunya també es globalitza. Veig que donant un aire mediterrani a la Diada fa més diluïda el que ha de ser la festa nacional de Catalunya. I, aprofitant la crisi, tampoc no s'ha fet la recepció oficial de cada

any, així s'estalvia i també es retalla part de la festivitat. La cantant Noa, gran artista per cert, i l'orquestra àrab de Catalunya, seria més convenient que participessin en altres actes de caire més mediterrani i no en una diada nacional, perquè en un dia tan assenyalat el més adient i coherent seria que hi participessin cantants i orquestres d'aquí, que també en tenim de bons i, aprofitant la línia estalviadora del govern, potser també més barats / MARIA ALENYÀ. Torroella de Montgrí (Baix Empordà).

No tenim pes

● Veient la carta de la senyora M. Dolors Masmartí he vist que els dubtes existencials sobre el pes i les

crítiques que fem en aquest país cauen en el *passotisme*, és un sentir compartit. Crec que per a gran quantitat de gent el sentiment de *passotisme* que patim per part dels nostres polítics ens fa pensar si realment en moments complicats com els que vivim ens estan prenent el pèl. Fa temps que penso que ens queden anys per arribar a la consciència social de país, de conjunt de població mes enllà de les creences polítiques, i que ens adonem tots plegats de la presa de pèl que estem sofrint. Només com a anècdota, ara el govern ens demana una contribució generosa a les arques del país per poder sortir del forat. Jo pensava que pagàvem impostos perquè els polítics gestionessin aquests recursos. I ara ens demanen més calés? Si no han sabut fer una bona gestió no me'n facin responsable a mi, que prou feina tinc a esquivar radars recaptatoris, pagar impostos, pagar hipoteca i conservar la feina! Poden estar tranquils: mentre tinguem futbol, grips i el que calgui que distregui el personal, no pateixin per mobilitzacions ciutadanes ni vagues generals. / MARC SERRA. Llagostera (Gironès).

Agraïment

● Fa uns dies que ens va deixar el meu pare (i també avi i besavi), Benet Corominas i Coll. En aquesta pèrdua tan important per a la família, voldria donar les gràcies a la doctora Montserrat Lloveras i Clos, a les infermeres del CAP Montilivi i especialment a la infermera Nuri Puigvert, per la seva professionalitat, humanitat i gran interès i seguiment envers l'estat de salut del meu pare. Moltes gràcies. / PILAR COROMINAS I SIMON. Girona.

en sisif | JORDI SOLER

